

Ο ΝΕΡΟΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΥΝΤΑΣ

(Γραμμενο 11/8/93 – ως τιμη σε ολους τους αγροτες και βεβαιως αυτους που η δουλια τους αποτελουσε σπουδαιο ‘κρικκο’ στην αλυσιδα της αγροτικης ζωης και προστασια του εδαφους και της φυσης γεννικως. Ιδικως επισης σαν δωρο αναμνησεων στον πατερ-Κυριακο Ψαλιο, γιο του νεροφορου, που σαν εφυβος ξενιτευτικε μονος στην Αυστραλια πριν το 1948 και ως ιερεας της Ελληνικης Εκκλησιας ηταν ο προτοπορος τετοιος ιερεας στην Νοτιο Αυστραλια που αρχησε την πρωτη Ελληνικη Εκκλησια στην Αδελαιδα). (Ο νεροφορος δουλεβε για το χοριο. Στο χερι κρατουσε ενα φτυαρι και ενα μεγαλο ρολοι της τζεπης. Ανοιγε νερο απο τον ιδατοφραχτη και το οδηγουσε μεσο αβλακιων για ποτισμα των χωραφιων. Καθε χωραφι δηκαιουταν νερο για ορισμενη ωρα).

Στ’ αυλακι δυπλα - οδηγος και συντροφος πιστος
Του ασιμενιου ναματος που την ζωη δωριζει
- Ο νεροφορος ο ψηλος ακουλουθα σκυφτος.
Τη γη, τα δεντρα και φοιτα μ’ ευλαβια ποτιζει.

Στα περιβολια του χοριου μοιραζει το νερο.
Ξυπνα ξανα τα πρασινα, στη ζεστη που μαρενουν
- Ασπιδα ετσι στον κακο και απονο καιρο.
Στον καμπο ζωα και φοιτα να φτασει αναμενουν.

Αποσταμενος ακουμπα στο φτυαρι που κρατει.
Παλλιο καπελλο ψαθινο σκεπαζει το κεφαλι.
Τον δενει μεσα στην καρδια της γης που περπατει
Μια ψυχικη-αορατη κλωστη απ’ το ερφαλι.

Στα νιατα του περπατησε βουνα, σαν δασονομος
- Προστατης αγρηπνος παντου της γης τα αγαθα.
Στην υπεθρο εδουλεψε επισης αγρονομος,
Στην υπεθρο που στην καρδια την εννοιωσε βαθια.

Του δασονομου χαλασε η οραση στα ματια,
Κί’ ακομη νεος ητανε εκεινο τον καιρο.
Την θεση που’ χε εχασε – τα ονειρα κοματια.
Στην φτωχια τωρα για να ζει του ηταν τυχερο.

Απο παιδι εκτιμησε την γη που περπατουσε.
Τα δεντρα καρποφοριζαν για το χατηρι του.
Απλα και αξιοπρεπως και τιμια εζουσε
Κί’ ας ητανε ξεχλιστο του πονου το ποτηρι του.

Τους ομους χρονια δυσκολα και καμποσα βαρενουν
Τον νεροφορο του χοριου που ολοι αγαπουν.
Φτοχου οι εγνιες απαυστα το νου πληθορα δερνουν,
Μα σαν σπουδαιο βασιλια οι αλλοι εκτιμουν.

Ο ηλιος εχει κατεβει του ουρανου τον θολο
Κί’ ο νεροφορος ξεκινα στο σπιτι του να πα.
Του δυλινου απλωνοντε οι σκιες στον καμπο ολο,
Ως τον καλοσοριζουνε αυτοι που αγαπα.

Εσπερινου ακουγετε της εκκλησιας καμπανα
Κί'ο νεροφορος, ο φτωχος, φωναζει τα παιδια.
Κί'αυτα χαρουμενα, μαζυ, ακολουθουν την μανα
- Σαν τα στολιδια κρεμμοντε στην μυτρικη ποδια.

Κί'αν απ'της φυσης την ζωη για παντα εχει χαθει,
Ο νεροφορος, ο ψηλος, που στο χοριο 'χε ζησει
Απο την μνημη της γεννιας δεν εχει ξεχαστει.
Την καλοσυνη της ψυχης σε αλλους εχι'αφησει.

Κί'ας ειμουν νεαρο παιδι και ξενος προς αυτου,
Κί'εγω ποτε δεν ξεχασα τον γερο νεροφορο –
Που ειχε καθαρη καρδια και πνευμα αετου.
Σαν θεικο, ηταν στη γη, ευλογιμενο δωρο.

Το γονα κλινω, σεβαστα, μπροστα στον νεροφορο,
Τον Κωστα Ψαλιο, τον ψηλο – αρχοντας μα φτωχος.
Στην μνημη του σαν πληρωμη θνητου ανθρωπου φορο.
Στο μονοπατι της ζωης δεν θα 'ναι μοναχος.

Στων αναμνησεων πλαγιες, ψηλες τες δωμες κτιζω.
Λουλουδια, δεντρα και φοιτα σκεπαζουνε την γη –
Με το νερο τ'αθανατο της ποιησης ποτιζω,
Για την ψυχη να χαιρεται περιπατο σαν βγει.

Πανικος / Peter Savvides